

Italské Alpy – Bormio 29. června - 6. července 2019

Účastnilo se: 46 členů

Vedla: D. Jotovová

Do této části Alp jsme se chystali už dlouho, ale teprve letos se nám podařilo zajistit velmi pěkné ubytování v apartmánovém domě v městečku Isolaccia mezi Bormiemi a Livignem. O jídlo se staral každý sám nebo ve dvojici, blízko byly obchody i restaurace. Po večeri se hrálo na kytary a zpívalo tak, že to bylo slyšet po celém městě.

Vyjeli jsme brzy ráno z Jablonce, cestou zastavili v Turnově a v Praze pro další účastníky.

Pokračovali jsme přes Rozvadov, Mnichov a Garmisch-Partenkirchen do Ehrwaldu a Lermoosu, kde jsme si připomněli zájezd Zugspitze, který jsme absolvovali v roce 2010. Přes Fernpass jsme sjeli do údolí Innu a pokračovali kolem Landecku do oblasti Oberinntal. Zde jsme byli v roce 2016, bydleli jsme v Riedu a s pomocí Zlaté karty jsme k nástupům na trasy využívali lanovky a Postbuses v oblasti Nauders, Serfaus-Fisss-Ladis a Fendels. Naše letošní cesta nás vedla přes švýcarskou hranici do údolí Engadin. Zde jsme si připomněli zájezd z roku 2006, kdy jsme v Engadinu strávili jeden slunečný týden a prochodili okolní hory. Z údolí Innu jsme odbočili a stoupali do hor k tunelu Munt la Schera. Ten je dlouhý 3,5 km, je jednosměrný a byl vybudován švýcarskou společností při stavbě přehrad na Passo del Gallo. Zaplatili jsme tučnou částku a projeli tunelem do Itálie k přehradnímu jezeru Lago di Livigno. Kolem něj do Livigna, přes Passo di Fosgagno a sjeli dolů do údolí Val di Dentro do místa našeho ubytování. Celá cesta byla velkým zážitkem pro všechny, ale už jsme se těšili na odpočinek. Ubytovali jsme se, najedli a ještě se prošli po městě.

Ráno jsme vyjeli podle plánu do Santa Cateriny, ale v Bormiu jsme se dozvěděli, že v noci spadla kamenná lavina na jedinou přístupovou silnici a ta je uzavřena. Vrátili jsme se tedy zpět a vystoupali na passo Fosgagno a sjeli do Livigna. Tam jsme využili lanovku na Carosello, vyjeli do výšky 3000 m a podle chuti šli na Monte delle Rezze nebo Pizzo Cantone, někteří došli pěšky až do Livigna. Všichni jsme také město navštívili a nakoupili dárky v bezcelním pásmu.

V pondělí jsme se vydali na jezera Laghi di Fraele nad naším městečkem. Většina šla pěšky po silnici nebo turistické stezce, někteří se svezli místním busem. Ten je zavezl až ke druhé přehradě Lago di San Giacomo, kolem ní přešli k první přehradě Lago di Cancano. Přehrady ve výšce 2000 m jsou vybudovány na řece Adda a voda z nich proudí 22 km dlouhým potrubím do elektrárny v Premadiu, která zásobuje elektrinou Miláno. Při zpáteční cestě jsme šli kolem věží Torri di Fraele ve výšce 1930 m. Tyto věže byly postaveny v 11.-14. st. na obranu cesty z Val di Dentro do dnešního Švýcarska.

Další den byla cesta do Santa Cateriny nadále uzavřena, proto jsme jeli do městečka San Nicolo. Pěšky jsme vyšli nad městečko a nasbírali informace v chatě Národního parku Stelvio. Pokračovali jsme kolem říčky Torrente Zebrú do údolí Zebrú. Užívali jsme si nádherné výhledy na vodopády, okolní hory a údolí. Nejvyššími vrcholy jsou zde Gran Zebrú 3851 m a Ortler 3905 m. Někteří došli až k chatě Rifugio Campo ve výšce 2000 m, jiní se opalovali u vodopádů nebo u řeky. Všichni jsme se sešli u autobusu a jeli do Bormia, abychom si prošli historické centrum a nakoupili si potraviny nebo poseděli v restauraci.

Naši řidiči zatím zjišťovali, zda se dá autobusem vyjet na Bormio 2000 m. Usoudili, že to bude možné.

Ráno jsme tedy našim autobusem vyjeli do výšky 2000 m a šli pěšky každý podle své chuti. Hned po startu nás chytla přeháňka, naštěstí jsme došli k chatě Rododendro, usušili se a dali pivo nebo kávu. Někteří pokračovali až na vrchol Cima Bianca 3020 m, ostatní do výšky 2500 m ke konečné stanici lanovky. Obloha se začala zatahovat, všichni zrychlili, ale dostihla nás přeháňka s kroupami. Zase jsme se usušili v chatě Rododendro, kde jsme i poobědvali.

Na čtvrtek jsme měli objednan linkový autobus na Passo dello Stelvio. Naším busem jsme dojeli do Bormia a přestoupili na linku. Kvůli nám vypravili dva autobusy. Cesta trvala skoro hodinu, projeli jsme několika tunely a mnoha serpentínami a vystoupali do výšky 2758 m na Passo. Někteří jeli kabinovou lanovkou na chatu Livrio 3174 m, tam se opalovali a pozorovali lyžaře na ledovci. Jiní vystoupali na horu Monte Scorluzzo 3094 m. Také jsme došli na Dreisprachenspitze 2843 m a pokračovali dále na Piz Cotschen 3026 m. Viděli jsme spoustu informačních tabulí, které se týkají bojů v první světové válce. Byly zde pozice rakouské, italské a také neutrální švýcarské. Jsou zde také zbytky pevnůstek a ubikací. Boje probíhaly v letech 1915-1916. Pozdě odpoledne jsme sjeli linkovým busem do Bormia, kde čekal náš

autobus a odvezl nás na ubytování. Tento den byl vrcholem našeho zájezdu a všichni si ho užili.

V pátek nás čekal večerní odjezd domů, ale dopoledne jsme ještě měli na programu dojet k pevnosti Venini a jít pěšky na ubytování. Ale kvůli pracem na silnici, které začaly teprve ráno, jsme nemohli na místo dojet. Proto jsme jeli do Molina Bagni a došli k Novým lázním. Stoupali jsme krásným parkem ke starým lázním, jejichž termální prameny využívali už staří Římané. Sešli jsme k prameni Fonte Pliniana a dolů k řece Adda. V Premadiu jsme obdivovali zachovalou středověkou tavicí pec, která zpracovávala železnou rudu z okolí Bormia. Zastavili jsme se u tunelu, v němž je ukryta elektrárna, jejíž turbíny jsou poháněny vodou z jezer di Fraele. Po zastávce v baru na kávu a pivo jsme šli pěšky na ubytování. Někteří z našeho zájezdu se dostali na pevnost Forte Venini a nadšeně vyprávěli o její mohutnosti a o všem, co je v ní k vidění.

Večer jsme se rozloučili s našimi ubytovateli a vydali se na cestu do Čech. Jeli jsme přes Livigno, kolem velkého jezera, projeli hladce tunelem Munt la Schiera do Švýcarska, přešli hranice do Rakouska. Po přestávce většina z nás usnula a probudila se už na české benzínce. Do Prahy a Jablonce to už byl jen kousek a v osm hodin jsme byli doma. Unavení, ale plni dojmů z krásných hor a výstupů, z nádherné přírody italských Alp.